

Hồi Thứ Bảy Mười Lăm

LIÊN HOÀN HUYẾT KIẾP

Thọ Dao Phong trầm tư giây lát nói:

- Y ám hại tiểu huynh đệ là muốn lợi dụng người làm công cụ giết người cho y, còn mục đích y ám hại lão ca ca ta thì không biết được...
- Vô Ảnh Phi Mang giết người không lưu lại dấu vết, không biết bao nhiêu người đã bị hại rồi...
- Bây giờ tạm gác vấn đề đó sang một bên đã, chúng ta hãy thương lượng việc xuống phía Nam thế nào đây?
- Tiểu đệ đã quyết tâm...
- Quyết tâm thế nào?
- Đến Tề Vân Trang điểm mặt kêu tên phục thù thôi.
- Đối phương không thừa nhận thì sao?

Đinh Hạo nghiêng răng nói:

- Không thừa nhận cũng không được, Bán Bán Tẩu và Trúc Lâm Khách là người từng trải cảnh ngộ huyết án, chứng minh xác đáng, đồng thời hung thủ năm xưa chỉ còn sót lại mỗi mình Vân Long Tam Hiệu triệu Nguyên Sanh thôi, ai biết hắn còn tại thế chẳng, chẳng lẽ cứ để mối thù chìm dưới đáy biển.

Thọ Dao Phong cau mày trầm giọng nói:

- Số hung thủ này lần lượt bị giết, chắc chắn không phải là chuyện ngẫu nhiên?
- Nhưng mỗi lần sanh sự, tình huống lại khác nhau, không tìm được manh mối gì cả...
- Tiếc rằng tên biết nhiều đã gặp bất trắc...

Đinh Hạo sức nghĩ ra một việc nói:

- Toàn Tri Tử lão ca ca xuống phía Nam bị mất tích có liên hệ gì đến cảnh ngộ lão ca ca chẳng?
- Ý người muốn nói Hư Ảo Lão Nhân hạ thủ chẳng?
- Có lẽ như thế!
- Còn Bán Bán Tẩu xa tận ở Nhạc Dương mất tích thì giải thích sao?
- Có một giải thích thế này, có lẽ Hư Ảo Lão Nhân là cao thủ do Tề Vân

Trang phái ra, mục đích là tiêu diệt từng người một những nhân vật có liên hệ hai bên vào năm xưa, trong đó kèm theo cả tiểu đệ...

– Hừ! Phân tích như vậy cũng có lý lắm, phen này tiểu huynh đệ xuống phía nam, chắc y không buông tha đệ đâu, may mà y bị cắt đứt lỗ tai bên trái, dù Dị Hình thuật có cao siêu đến đâu, đệ vẫn còn nhận diện được y, nếu trên đường đi y không có hành động với đệ, đến địa phận Nam Trang y sẽ ra mặt chẳng sai, nếu đúng như vậy thì mọi sự không còn nghi ngờ gì nữa!

Đinh Hạo bèn hăng hái vô cùng, xúc động nói:

– Tiểu đệ muốn đi đường suốt ngày đêm xuống phía Nam?

– Thế cũng được, lão ca ca sẽ âm thầm theo sau, nhưng trên đường đi ta vẫn phải dò thám tung tích của Toàn Tri Tử có lẽ người phải đến trước ta!

– Thế thì chúng ta đi ngay?

Ngay lúc này thấy một bóng người từ trong bụi rậm hiện ra.

– Thọ Dao Phong hạ giọng nói:

– Có người đến nha!

Đinh Hạo xoay sang nhìn, hốt hoảng cất tiếng nói:

– Đại ca, mau sang đây, tiểu đệ giới thiệu bạn bè cho người biết nhau!

Người vừa xuất hiện chính là Xích Ảnh Nhân, y không tiến tới cất tiếng nói:

– Khỏi giới thiệu làm gì, huynh biết y là Thọ Dao Phong bạn thâm giao của hiền đệ!

Thọ Dao Phong cau mày nói:

– Hắc là ai vậy?

Đinh Hạo cười nói:

– Chủ nhân Ly Trần Đảo, Xích Ảnh Nhân người đại ca kết nghĩa của tiểu đệ!

– A!

Đinh Hạo lại nói:

– Đại ca, sao người không sang đây, chúng ta là người một nhà cả?

Xích Ảnh Nhân vẫn đứng tại chỗ nói:

– Hiền đệ, ta còn việc phải làm, không rảnh nói nhiều bây giờ chúng ta sẽ gặp nhau trên đường xuống phía Nam!

– Đại ca đến đây lâu rồi chẳng?

– Đến sau một chút, sự việc xảy ra huynh đã chứng kiến cả, hiền đệ phải hết sức cẩn thận...

– Vâng, đại ca cũng xuống phía Nam chẳng?

– Việc của đệ huynh không thể chẳng quan tâm, ta đi trước vậy!

Dứt lời phi thân chạy mất.

Thọ Dao Phong trầm giọng nói:

– Người bạn tri kỷ của tiểu huynh đệ có chút mùi phấn son?

Đình Hạo mỉm cười nói:

– Lúc tiểu đệ mới quen y, cũng đồng cảm giác với lão ca ca, chắc có tánh tình bẩm sinh thôi, trên đảo toàn nữ nhân, chỉ có một tiểu đồng và y làm nam nhân thôi!

– Ta cảm thấy là lạ, tiếc rằng y không chịu đến...

– Sao lão ca ca lại nghĩ thế?

– Cả đời ta chung đụng biết bao nhiêu người mà kể, giọng điệu ăn nói của y giống hệt người nữ cả thân mình cũng thế, hình như không có khí trượng phu...

– Đúng như thế, nhưng lão ca ca nói y không có khí trượng phu thì chưa chắc, con người y rất hào phóng trọng nghĩa!

– Thôi được, chớ nói làm gì nữa, chúng ta lên đường ngay, người đi trước ta theo sau, mạnh ai nấy đi.

– Xin lão ca ca đi trước!

Thọ Dao Phong gật đầu, bước xuống đình phi thân chạy mất.

Đình Hạo vượt tường nhảy ra trang viện, chạy một hơi gần ba mươi dặm đường, thấy trước mặt có con sông chắn ngang, ở mé trái bên này bờ sông có một bến và vài chiếc thuyền nhỏ, nhưng chẳng thấy người lái đò cả.

Đình Hạo bèn do dự hồi lâu, con sông này rộng vài chục trượng, mình lại chẳng rành cầm lái, sang sông bằng cách nào đây?

– Chủ thuyền ơi! Có người muốn sang sông!

Hắn cất tiếng kêu liên tục bảy, tám lượt, nhưng chẳng thấy có ai trả lời cả.

Thình lình, từ nơi xa xa trong rừng cây ở bờ sông vang lại một tiếng kêu thê thảm rừng rợn, hình như phát ra từ miệng của nữ nhân, Đình Hạo giật mình, liền phi thân chạy về hướng rừng cây phát ra âm thanh, hắn chạy vòng trong rừng giây lát, bỗng thấy một góc áo màu vàng lộ ra từ phía sau một cây đại thụ, hắn thấy áo vàng liền liên tưởng đến Kim Long Sứ Giả ngay.

Hắn nhún mình lướt gần cây đại thụ, phóng mắt nhìn tới không khỏi giật mình, toàn thân nóng bừng lên, chỉ thấy một thiếu nữ áo vàng bản thân lõa thể, phần trên nửa thân ngâm trong vũng máu, trước ngực có một lỗ kiếm đâm máu chảy lai láng, phần dưới thân thể thì lõa lồ.

Rõ ràng đây là một vụ hiếp dâm rồi mới bị giết chết.

Thế thì kinh khiếp thật, ai lại dám đâm sát đệ tử của Kim Long Bang, mà số thiếu nữ áo vàng này ai cũng có một thân võ công kinh người, lại thiện dụng ám khí và độc dược.

Hắn trở mắt nhìn lại một lần nữa, bất giác thất thanh kêu lên hoảng hốt, xác chết đó chính là tỳ nữ Tiểu Hương của Mai Ánh Tuyết.

Đinh Hạo lửa giận sôi sùng sục, cô tỳ nữ thông minh khả ái này lại bị chết một cách thê thảm như thế!

Bỗng nhiên hai người áo vàng hiện ra như bóng ma, đó chính là Hiệu Tý, Thìn Kim Long Sứ Giả.

Đinh Hạo nhướng cao đôi mày kiếm, miệng mấp máy định nói...

Hai sứ giả tiến gần xác chết Tiểu Hương cùng nhau thất thanh kêu lên kinh hãi, hai người liền thụt lùi ra sau vài bước cảm phần nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Tý Hiệu Sứ Giả găm hét:

– Toan Tú Tài, người chẳng còn chút nhân tính gì cả tiểu thư nhà ta đui mù mới gặp phải người!

Đinh Hạo run bắn người lên, hốt hãi nói:

– Tại hạ nghe tiếng thảm kêu mà đến...

– Chớ không phải các hạ hạ thủ?

– Không phải!

– Ai tin được lời nói này ư?

Đinh Hạo giận run găm thét:

– Toan Tú Tài ta há có thể là hạng người như thế?

Thìn Hiệu sứ giả phùng mang trợn mắt nói:

– Toan Tú Tài người hiếp đâm y mà còn giết y, quả thật cay độc lắm...

Đinh Hạo nộ hỏa xung thiên găm thét nói:

– Người chớ ăn nói hồ đồ lần nữa ta bổ vào đầu người ngay.

Tý Hiệu sứ giả cười giọng nham hiểm nói:

– Toan Tú Tài, người ỷ có võ công cao cường muốn làm gì thì làm chẳng?

Đinh Hạo nghiêng răng còm cộp nói:

– Tại hạ đã nói hoàn toàn không biết sự tình ra sao cả, chỉ nghe tiếng thảm kêu mà đến đây thôi!

– Các hạ chỉ ngẫu nhiên đi ngang?

– Đúng vậy, tại hạ đang đứng đợi đò sang sông!

– Nhưng trùng hợp thế sao?

Đinh Hạo đuối lý, đánh liều nói:

– Tại hạ trình trọng phủ nhận lần nữa!

– Cho dù bản sứ giả tin tưởng, nhưng khó bề che miệng giới đồng đạo giang hồ được?

Đinh Hạo đứng ngây người, cứng miệng chẳng đối đáp được, việc này truyền ra chốn giang hồ, thì ba chữ Toan Tú Tài coi như hỏng hết, lời đồn đãi đáng sợ, công án Cửu Long Lệnh mà năm xưa của sư phụ là bài học mà mình phải cảnh giác vậy.

Tý Hiệu sứ giả lại nói tiếp:

– Tiểu thư là tỳ nữ tình nhiệm của tiểu thư nhà ta, mà tiểu thư sớm đã trao trái tim cho các hạ, thế thì làm tổn thương tiểu thư chẳng ít...

Đinh Hạo rùng mình, gặp Mai Ánh Tuyết mình sẽ giải thích thế nào đây? Hắc suy nghĩ giây lát nói:

– Nếu tiểu thư các người cũng tin các hạ là người như thế, vậy thì mối tình trước kia không cần tiếp tục nữa.

Tý Hiệu Sứ Giả ngạc nhiên nói:

– Thế thì các hạ chẳng thật lòng yêu tiểu thư của chúng ta chút nào!

– Ý người muốn nói gì?

– Các hạ không nói lời giải thích mà các hạ nói lời tuyệt tình như thế, chứng tỏ tình yêu này chẳng bền.

– Liệu có tin lời đồn của các hạ chẳng?

– Điều ấy chưa biết được!

– Tại hạ chưa gặp tiểu thư các người chẳng?

– Bây giờ chưa thể gặp được vì nàng còn bận việc.

– Thế thì khi gặp nàng hãy nói!

– Nhưng bản sứ giả phải ăn nói sao với ban chủ đây?

– Tùy ý người muốn nói sao thì nói!

– Các hạ nói sao dễ thế?

– Thế thì các người muốn sao?

Thìn Hiệu sứ giả lạnh lùng nói:

– Trước khi sự việc trắng đen chưa được xác minh, các hạ thoát khỏi can hệ!

Đinh Hạo rùng mình nghĩ thầm:

Mình chẳng sợ Kim Long Bang báo phục, cũng chẳng sợ Mai Ánh Tuyết hiểu

lầm, từ khi xảy ra sự việc tại thành Y Xuyên, hắc chưởng còn coi trọng Mai Ánh Tuyết nữa, chỉ ngại rằng sự kiện này truyền ra chốn giang hồ, thì mình chẳng còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa, đây là hành vi tồi bại mà mọi người đều gớm sợ, mình lại chẳng thể đối phó với chốn giang hồ, từng người một giải thích, càng suy nghĩ càng muốn phát điên lên, mồ hôi toát ra trên trán to bằng hạt đậu.

Bỗng hai mắt của Đinh Hạo bắn ra tia sáng hung tợn kinh người quét sang đối phương, Thìn Hiệu sứ giả bất giác thụt lùi ra sau một bước.

Tý Hiệu sứ giả biến sắc nói:

– Hai mắt các hạ lộ ra sát khí chẳng lẽ muốn giết người bịt miệng sao?

Đinh Hạo chẳng hề suy nghĩ, lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

– Các hạ chẳng phải là hạng người cực kỳ hung ác nên chẳng làm chuyện bỉ ổi này đâu!

Tý Hiệu sứ giả đổi sắc dụ lại trầm tư giây lát nói:

– Thảm sự này tạm thời chớ để tiểu thư biết được, bản sứ giả sẽ cố gắng giải thích đều này với bang chủ, chúng ta đôi bên phân ra tìm bắt hung thủ, các hạ nghĩ thế nào?

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Tại hạ ghi nhận thịnh tình vậy!

Tý Hiệu sứ giả nghiêm sắc mặt nói:

– Sự kiện này tạm thời gác qua một bên, sẵn dịp gặp lại các hạ nơi đây, bản sứ giả trình trọng lập lại lời bàn khi trước, yêu cầu các hạ liên thủ với bốn bang cùng đối phó với Vọng Nguyệt Bảo, chẳng biết các hạ suy nghĩ thế nào?

Đinh Hạo trầm tư giây lát nói:

– Bây giờ các hạ chưa thể quyết định được!

– Tại sao thế?

– Cần phải bàn tính kỹ lại đã.

– Đây là việc hai bên cùng có lợi, các hạ còn phải lo nghĩ gì nữa?

– Thật tình mà nói, tại hạ chưa nắm vững tình hình lai lịch của quý bang nên không thể khinh xuất hợp tác được.

– Nếu các hạ đồng ý có thể diện kiến bang chủ chúng tôi lập tức.

– Tại hạ... muốn gặp tiểu thư của các người trước!

Ngay lúc này, bỗng nghe tiếng nói nữ nhân vang lên:

– Hung thủ hiếp dâm giết người ở đây rồi!

Tinh thần Đinh Hạo bỗng phấn khởi hăng hái lên.

Hai sứ giả thì lại biến sắc.

Âm thanh vọng tới, chẳng thấy bóng người và động tĩnh gì cả.

Đinh Hạo niệm nghĩ xoay nhanh, vung kiếm trong tay lượn mình lướt tới, chỉ thấy một võ sĩ kinh trang áo vàng bị trói ngược hai tay vào một thân cây cách nơi hắn đứng khoảng bảy trượng hơn. Đinh Hạo nhảy vọt tới trước mặt người ấy, thấy y áo lem luốc những vết máu.

Hình như y đã bị điểm huyết, hai mắt trợn trắng, chẳng nói năng được nhưng vẻ mặt vô cùng sợ hãi.

Ai bắt được hung thủ này? Tại sao không lộ mặt?

Đinh Hạo nhìn kỹ y áo của gã, không khỏi giật mình, gã này cũng là người của Kim Long bang, thế thì Tiểu Hương chết trong tay người nhà rồi.

Đinh Hạo nghĩ thế dùng tay khám xét, giải hai huyết Á Môn và Tam Lý đã bị chế đối phương.

Gã võ sĩ áo vàng phát ra một tiếng “Ồ”! Đinh Hạo vung kiếm chỉ thẳng vào ngực đối phương nói:

– Người đã đâm sát cô gái trong rừng?

Võ sĩ áo vàng gằm rống nói:

– Không phải ta!

– Không phải người chứ còn ai nữa?

– Đi hỏi xác chết đi!

Đinh Hạo nghe nói hai mắt trợn to, sát khí bốc lên bùng bùng, hắn tăng hăng một tiếng nói:

– Vết máu trên mình người và vết cấu xé chiếc áo người thì giải thích thế nào?

Gã võ sĩ áo vàng run bắn người lên, há mồm cứng đờ chẳng đáp được lời nào cả, gương mặt co rút lia lịa, bỗng đảo mắt nhìn sang một bên, kêu la lớn tiếng:

– Sứ giả cứu ta với!

Hai sứ giả Tý hiệu và Thìn hiệu đã bước tới chỗ hai người.

o O o